VERSCHIJNT OM DE VEERTIEN DAGEN PRIJS VIJF CENT ACHTSTE JAARGANG — No. 12 — 18 OCTOBER 1952

Werkend Nederland

ORGAAN VOOR DE ARBEIDERSKLASSE

REDACTIE: DAGELIJKS BESTUUR DER E.V.C. - VONDELSTRAAT 54 - TELEFOON 84315 - 88168 - 86131 - AMSTERDAM - WEST

De aansporing

IN het vorige nummer van „Werkend Nederland" werd een resolutie afgedrukt, die als discussiegrondslag dient in de voorbereiding van het a.s. congres van de Eenheidsvakcentrale.

In deze resolutie wordt o.m. gezegd, dat de regering **nieuwe aanslagen op het levenspeil voorbereid en het voornemen heeft om de huishuren te verhogen.** Dat dit niet op fantasie berust blijkt uit de berichten over een broodprijsverhoging van 6 cent.

Weliswaar staat achter deze berichten n o g een vraagteken, maar de regering Drees-Luns is in het weghalen van dit soort vraagtekens zeer bedreven. Dat bevestigt de prijsverhoging van de boter, eieren en — wat toch al voor een arbeider onbereikbaar was — de slagroom, die met 60 cent per liter werd verhoogd.

Daarvoor liepen de prijzen omhoog van rijst, kindermeel en andere levensmiddelen, en tegen de achtergrond van dit alles staat, **de dreigende huurverhoging.** Hoeveel deze zal bedragen hangt nog in de mist.
In een vergadering van huiseigenaren, die enige tijd geleden heeft plaatsgevonden werd over.... 45% gesproken.

De enige zekerheid hieromtrent is, dat de regering beslist met een huurverhoging komen zal en verder dat de NVV-leiders hiermee accoord gaan.

Het argument dat gebruikt wordt om deze verkapte loonsverlaging aan te praten is, dat door een huurverhoging de woningbouw zal worden aangemoedigd.

Wie een goed geheugen heeft zal zich herinneren, dat dit ook bij de vorige huurverhoging werd gezegd.

De ervaring was, dat na de huurverhoging n o g m e e r bouwvakarbeiders zonder werk kwamen en de woningbouw verder terug liep.

De practijk was ook, dat elke aankondiging van mogelijke prijsstijgingen eveneens als nu bij de broodprijs- en huurverhoging, over de noodzaak van een nieuwe loonronde werd gesproken.

Achter de berichten over de noodzaak van een nieuwe loonronde stond dan ook een vraagteken, maar met dit soort vraagtekens weten de regering en de Unie-bestuurders minder goed raad.

Het gevolg was dat de prijsstijgingen wel doorgang vonden maar dat de loonronde uitbleef.

Op dat punt zijn de regering en de leiders van het N.V.V. en de andere Uniebonden uitstekend op elkaar ingespeeld.
Het behoort bij wat zij noemen „de geleide loonpolitiek" die „Nederland er weer bovenop heeft geholpen".

Voor zover hier het Nederland van de groot-ondernemers wordt bedoeld, is dat juist. **Hun brandkasten zijn voller dan ooit.**

W e r k e n d N e d e r l a n d daarentegen staat op **een** loonpeil dat tot het laagste behoort op de ranglijst van de Europese landen.

Hoe het daarover denkt, is gebleken op het laatst gehouden N.V.V.-congres, toen onder druk van de havenarbeiders, land- en fabrieksarbeiders de bestuurders van deze bonden schuchter de kwestie van loonsverhoging aan de orde hebben gesteld.

W e r k e n d N e d e r l a n d **wenst geen huurverhoging, maar opheffing van de consumptie-beperking, die in Maart 1951 werd opgelegd.** En het vindt haar eisen terug in o n z e resolutie, waarover in het begin van dit artikel werd gesproken.

Het vindt ook in deze resolutie de aansporing **om deze en andere levende eisen als uitgangspunt te nemen voor het bereiken van overeenstemming tussen de arbeiders van het N.V.V. en de E.V.C., de voorwaarden voor het bereiken van successen in de strijd.**

B. BRANDSEN

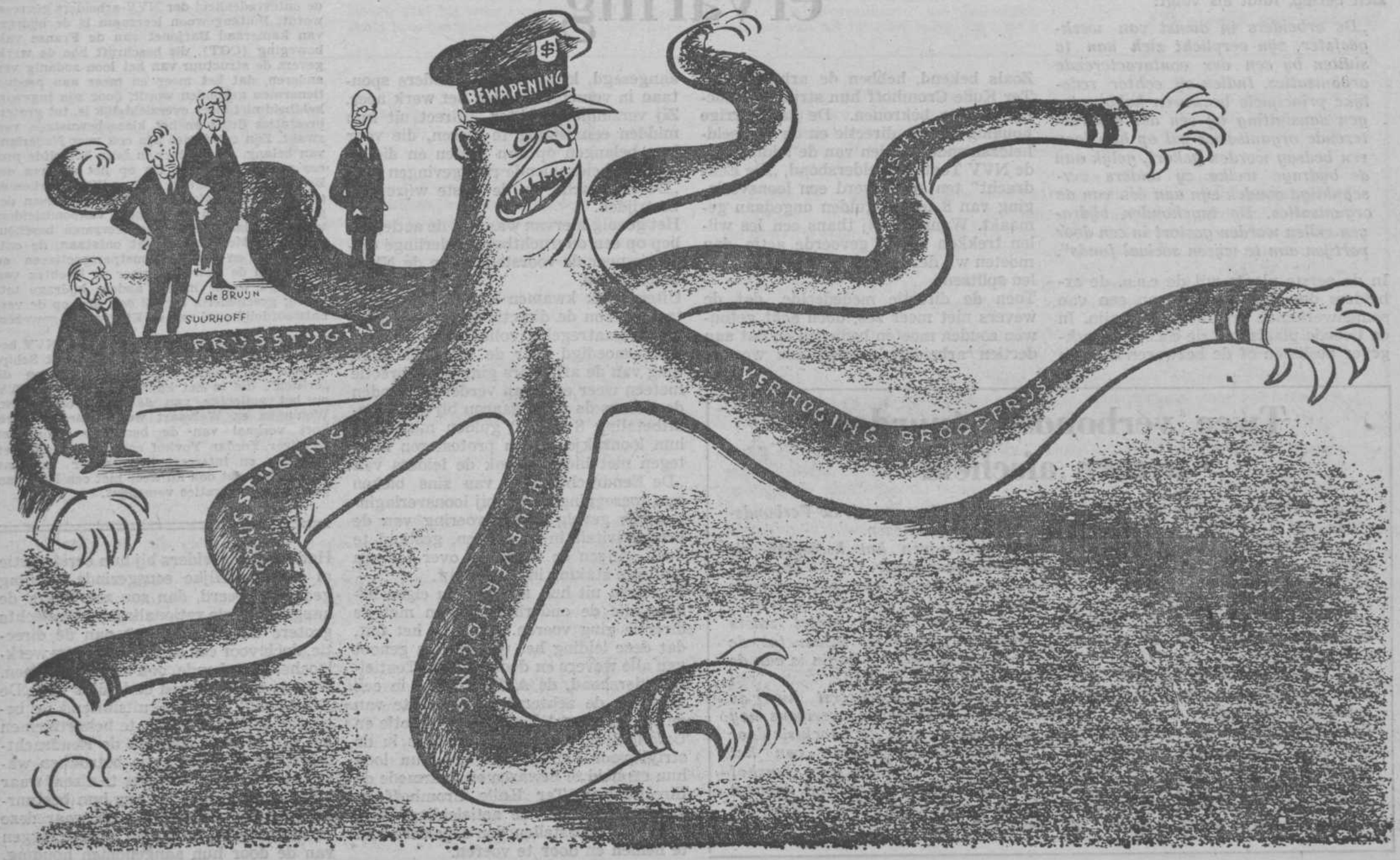

De EVC strijdt voor Vakverenigingsvrijheid

Proces tegen de Staat begonnen

DAT de verdediging van de vakverenigingsrechten en -vrijheden behoort tot één van de zes punten die de Algemene Raad van de Eenheidsvakcentrale als grondslag heeft gesteld voor de discussie in de voorbereiding van het derde congres, steunt op het feit dat de aantasting van deze rechten en vrijheden voortvreet onder de ongezonde invloed van de Amerikaanse „democratie".

DéZE „democratie" heeft ten doel de belangen van de bezitters te dienen en is er dan ook op gericht de arbeiders in hun rechten en vrijheden te beknotten en hen zoveel mogelijk aan banden te leggen.
Het is diep treurig, dat de bestuurders der Unie-organisaties hieraan meewerken.
Het is nimmer de gewoonte van de Eenheidsvakcentrale geweest, gedurende een proces, over de inhoud daarvan, tot publicatie over te gaan. In het geval dat we hier willen bespreken móet daarvan worden afgeweken, omdat het niet verantwoord is de arbeiders onkundig te laten van de weerzinwekkende handelingen waartoe Uniebestuurders zich laten verleiden om de arbeiders vast te leggen op wat deze bestuurders goeddunkt.
Vanaf 20 Augustus 1946 was een arbeider, georganiseerd in het N.V.V., in dienst van een strostoffenfabriek te Veendam. Hij is het hoofd van een gezin van 6 personen en het behoeft dan ook geen verwondering dan zijn vrouw door omstandigheden achter raakte met de contributiebetaling. Deze arbeider werd wegens contributieschuld als lid van het N.V.V. geroyeerd.

Dit royement had direct ontslag ten gevolge! De werkgever had n.l. met de samenwerkende organisaties afgesproken, dat de arbeiders verplicht waren lid te zijn van deze organisaties.

De bepaling der collectieve arbeidsovereenkomst, waarop de werkgever zich beriep, luidt als volgt:

„De arbeiders in dienst van werkgeefster, zijn verplicht zich aan te sluiten bij een der contaracterende organisaties. Indien zij echter redelijke principiële bezwaren hebben tegen aansluiting bij één der contracterende organisaties zal op hun loon een bedrag worden gekort, gelijk aan de bijdrage welke zij anders verschuldigd zouden zijn aan één van de organisaties. De ingehouden bijdragen zullen worden gestort in een door partijen aan te wijzen sociaal fonds".

In de eerste plaats wil de c.a.o. de arbeiders dus dwingen lid van een van samenwerkende organisaties te zijn. In de tweede plaats laat de c.a.o. de werkgever beslissen of de bezwaren die een arbeider tegen de samenwerkende organisaties heeft, redelijk en principieel zijn en in de derde plaats wordt een onvrijwillige loonkorting toegepast op arbeiders die niet lid zijn van de samenwerkende organisaties.
De democratische vrijheid om zelf te bepalen bij welke vakorganisatie de arbeider zich wil aansluiten, wil deze c.a.o. om zeep brengen, kennelijk omdat deze vrijheid niet in het belang is van de werkgevers, zoals trouwens elke vrijheid en elk recht van de arbeiders een doorn is in het oog van hen die deze arbeiders nodig hebben om winsten te maken.
Het feit dat bestuurders van de samenwerkende organisaties de totstandkoming van een dergelijke bepaling mogelijk maken **bewijst** dat zij niet aan de kant van de arbeiders maar aan de kant van de werkgevers staan.
Het is echter tot op heden nog niet voorgekomen dat de Uniebondsbestuurders zo sterk zwart op wit hebben gegeven in wiens belang ze werken, want het wekt zelfs bij iedereen die hun rol kent verbazing, dat zij de werkgever aanwijzen als de man die moet beslissen of bezwaren die arbeiders tegen hun leiding in de Unie-organisaties hebben redelijk zijn dan wel of de bezwaren principieel genoemd kunnen worden.
De arbeider, die aldus door de Uniebestuurders werd geslachtofferd, wendde zich tot ons. Het Bureau voor Rechtsbijstand protesteerde per aangetekende brief tegen dit ontslag omdat door het Gewestelijk Arbeidsbureau geen ontslagvergunning was gegeven. De werkgever vertrouwde dat het wel in orde zou komen en vroeg bij het G.A.B. ontslagvergunning aan. Op eenstemmig advies — van de contracterende organisaties — werd ontslagvergunning verleend.

Onze arbeider kon strafsteun bij Sociale Zaken krijgen, *f* 31.78! In dat bedrag zit de gezinstoeslag voor de kinderen!

Aangezien de bepaling van de collectieve arbeidsovereenkomst, welke de arbeiders verplicht lid te zijn van de contracterende organisaties in strijd is met de wet en het Gewestelijk Arbeidsbureau desondanks op grond van deze bepaling ontslagvergunning verstrekte, richtte het Bureau voor Rechtsbijstand zich tot het Rijksarbeidsbureau en eiste schadevergoeding voor onze makker. Immers, het College van Rijksbemiddelaars verrichtte met de goedkeuring van deze c.a.o. een onrechtmatige daad, terwijl het Gewestelijk Arbeidsbureau dit eveneens deed door de toepassing van deze onwettige bepaling.
De schadevergoedingseis werd teruggewezen en onze arbeider werd de DUW ingestuurd!
Het Landelijk Bureau voor Rechtsbijstand heeft hierop een proces tegen de Staat der Nederlanden aanhangig gemaakt.
We komen te zijner tijd hierop nog terug.

Een leerzame ervaring

Zoals bekend, hebben de arbeiders bij Ter Kuile Cromhoff hun strijd met succes kunnen bekronen. De halsstarrige houding van de directie en de verdeeldheidzaaiende parolen van de leiding van de NVV Textielarbeidersbond, „De Eendracht" ten spijt, werd een loonsverlaging van 8 tot 10 gulden ongedaan gemaakt. Wanneer wij thans een les willen trekken uit de gevoerde actie, dan moeten wij deze gehele actie in twee delen splitsen.
Toen de directie mededeelde, dat de wevers niet meer zes, doch acht getouwen zouden moeten bedienen en dat aan dertien arbeiders ontslag zou worden aangezegd, kwamen de arbeiders spontaan in verzet en legden het werk neer. Zij verzuimden echter, direct uit hun midden een leiding te kiezen, die voor hun belangen op kon treden en die de verdeeldheidzaaiende raadgevingen van „De Eendracht" op de juiste wijze kon bestrijden.
Het gevolg hiervan was, dat de actie uitliep op een onvruchtbare onderlinge discussie over de voorstellen van de NVV-bestuurders.
Uiteindelijk kwamen zij niet tot resultaat en kon de directie haar aangekondigde maatregelen volledig doorvoeren. Aangemoedigd door de verdeelde houding van de arbeiders ging deze directie meteen weer een stap verder en vonden de wevers de week daarop bij hun loonuitbetaling 8 tot 10 gulden minder in hun loonzakje. Toen protesteren hiertegen niet hielp en ook de leiders van „De Eendracht" niet van zins bleken hun toezeggingen, om bij loonsverlagingen als gevolg van opvoering van de productiviteit in te grijpen, gestand te doen, gingen de arbeiders over tot een sit-down staking in het bedrijf.
Zij kozen uit hun midden een eigen leiding, die de onderhandelingen met de directie ging voeren. Dank zij het feit, dat deze leiding het vertrouwen genoot van alle wevers en doordat onze Textielarbeidersbond, de ATEK, direct in een manifest de achtergrond belichtte van de nieuwe voorstellen van de directie en Unie-leiders, wisten de arbeiders in de strijd voor het behoud van hun loon hun eenheid te bewaren en daarmede de directie van Ter Kuile Cromhoff te dwingen, de door de actieleiding overhandigde voorstellen der arbeiders aan te nemen en door te voeren.

Hadden de arbeiders bij hun eerste actie al een dergelijke eensgezinde houding gedemonstreerd, dan zou zeer zeker de aangekondigde rationalisatie, die slechts grotere winsten afwerpt aan de directie, doch voor een aantal arbeiders werkloosheid betekende, ook zijn voorkomen. Eens te meer hebben de leiders van „De Eendracht" bewezen, uitsluitend de belangen van de directies te behartigen en het zal de taak zijn van de Eendrachtleden, die bij deze actie betrokken waren een ledenvergadering te eisen, waar zij de verderfelijke rol van hun bestuurders kunnen becritiseren en waar deze verantwoording af zullen moeten leggen van de door hun aangenomen houding.

Twee verbondsbestuurders nemen afscheid

In de zitting van het Verbondsbestuur van 7 October j.l. hebben de twee kameraden, G. Blom en W. v. 't Schip hun functie als verbondsbestuurder neergelegd.
De reden hiervan is, dat beiden een vrijgestelde post hebben aanvaard in hun politieke partij (de CPN), waarvan zy lid zyn.
Hun werkterrein is hierdoor verplaatst naar een ander gebied in de arbeidersbeweging.
Het Verbondsbestuur staat op het standpunt, dat in verband met het komende congres van de EVC in December de opengevallen plaatsen niet door andere kameraden moet worden ingenomen, gezien het congres tot taak zal hebben een nieuw Verbondsbestuur te verkiezen.
Wij beschouwen het heengaan als verbondsbestuurder om bovengenoemde redenen als een normale zaak.
„Het Vrije Volk" beziet zoiets natuurlijk anders en kwam tot de conclusie, dat dit het begin is van de ontbinding van de EVC.
Waarschijnlijk overheerst hier de wens. Wij hebben overigens nog eens nagekeken of die conclusie door dit blad ook ten opzichte van het NVV werd getrokken, toen Suurhof zijn functie heeft neergelegd, doordat hij minister werd. Wij hebben het niet gevonden....

Het ANP behulpzaam bij invoering ondernemingsraden

DONDERDAGAVOND 15 October deelde het A.N.P. in zijn radiouitzending van 11 uur mede, dat in de Twentse Textielindustrie het besluit was genomen, om met onmiddelijke ingang de bedrijfskernen op te heffen. Deze zouden vervangen worden door voorlopige raden, die de instelling van de ondernemingsraden moeten voorbereiden.

Wij hebben ons direct in verbinding gesteld met de bij ons aangesloten bond, de A.T.E.K., waar men ons mededeelde, dat slechts in twee bedrijven t.w. Menko te Enschede en de Katoenmaatschappij te Almelo — ons inziens bij wijze van proefballon — een poging is gedaan om tot invoering van de ondernemingsraden over te gaan.

Kennelijk is de regering er op uit, om de arbeiders, waaronder een steeds groeiend verzet tegen de P.B.O. valt waar te nemen, met deze mededeling in verwarring te brengen en het A.N.P. wordt hiervoor ingeschakeld.

Al is de eerste poging, die ondernomen wordt, dus veel geringer als wordt voorgesteld, toch moet dit bericht als een alarm door de Nederlandse bedrijven gaan en zullen de Nederlandse werkers de strijd voor het behoud van de zelf gekozen kernen met verdubbelde kracht moeten aanpakken.

De nieuwe EVC-gids

Tegelijk met dit nummer van Werkend Nederland verschijnt no. 6 van de EVC-Gids met een keur van artikelen, waarvan de lezing voor iedere vakbondsfunctionaris en ieder kaderlid onontbeerlijk is. Siem Schoen belicht de betekenis van het Volkerencongres voor de Vrede, dat op 5 December a.s. in Wenen een aanvang neemt en noemt de verantwoordelijke taken op, die op de vakbeweging vallen bij de voorbereiding er van in Nederland. In een ander artikel wordt de Troonrede met de millioenennota onder de loupe genomen en aangetoond, dat zij de werkelijke politiek meer verzwijgt dan onthult, omdat de toenemende ontevredenheid der NVV-arbeiders gevreesd wordt. Buitengewoon leerzaam is de bijdrage van kameraad Barjonet van de Franse vakbeweging (CGT), die beschrijft hoe de werkgevers de structuur van het loon zodanig veranderen, dat het meer en meer aan productienormen gebonden wordt, door zijn ingewikkeldheid niet meer overzichtelijk is, tot grotere prestaties drijft en het klassebewustzijn verzwakt. Zijn conclusies zijn ook voor Nederland van belang, omdat hier in feite hetzelfde proces aan de gang is. De op het congres der Britse vakbeweging tot uiting gekomen groeiende tegenstelling tussen de wensen der gewone leden en de rechtse vakbondsleiders worden behandeld in een leerzame beschouwing van McWhinnie. Het ontstaan, de ontwikkeling en de toekomstperspectieven en taken van de Beweging voor de Rechten van de Jeugd wordt in een andere bijdrage uitvoerig geschilderd, terwijl ook hier op de verantwoordelijke rol van de EVC wordt gewezen.

Tenslotte wordt het Congres van het NVV besproken in een artikel van Wim van 't Schip, waarin hij tevens antwoord geeft op de „critiek", die in het kaderblad van het NVV op het actieplan van de EVC voor Werk, Woningen en Welvaart werd gebracht. Een kort verhaal van de beroemde Bulgaarse schrijver Yordan Yovkof completeert dit zeer leerzame en interessante nummer van ons maandblad, dat ook nu weer met een keur van prachtige illustraties verschijnt.

Het portret van een vrije vakvereniging

Met de regelmaat van de klok bezoeken Uniebondsleiders de Verenigde Staten van Amerika, om, zoals zij zeggen, de organisatie van de „vrije" vakverenigingen te bestuderen.
In het April-nummer van de EVC-Gids werd van de hand van John Wolfard — medewerker van het WVV — een artikel opgenomen over de Algemene Havenarbeidersbond (ILA) van Amerika's Oostkust, dat ons een kort overzicht geeft van de practijken van de vrienden van Ad Vermeulen, Oosterhuis c.s. Wij zullen dit artikel in een drietal achtereenvolgende nummers van ons blad publiceren.

De gebroeders Anastasia en hun bende.

OP 15 October brak een van de grootste stakingen in de geschiedenis van het havenbedrijf uit, toen de gewone leden, voorafgegaan door de leden van afdeling 791 van de Algemene Havenarbeiders Bond (I.L.A., aangesloten bij de A.F.L.), het werk neerlegden uit protest tegen een contract, dat door hun landelijk voorzitter, Joseph R. Ryan, of „King Joe", zoals hij in de New Yorkse havens bekend staat, tot stand was gebracht. De staking duurde 25 dagen en omvatte tijdens het hoogtepunt meer dan 30.000 havenarbeiders, w.o. de grote meerderheid van de havenarbeiders uit de streek New York—New Jersey, en waardoor ook de scheepvaart in Boston, delen van Philadelphia en andere havens aan de Atlantische kust werd lamgelegd.
„King Joe" had een contract met de reders afgesloten, waarin, behalve enige andere kleine verbeteringen, een verhoging van het uurloon met 10 dollarcenten was opgenomen. Ryan beweerde, dat het contract, dat voor het hele kustgebied geldt, bekrachtigd was met meer dan 2 tegen 1 stemmen, en daarom wettig en bindend was. Wetende wat voor soort „arbeidersleider" Ryan is, en gezien de aard van de I.L.A., koesterde men wantrouwen tegen dergelijke beweringen. De havenarbeiders, die een verhoging van het uurloon met 25 dollarcenten eisten, hielden vol, dat Ryan oneerlijke practijken had toegepast bij het tellen van de stemmen en ze bewezen dit door met hun voeten te stemmen toen zij de havens uitliepen in een „onwettige" staking tegen het contract en tegen hun eigen leiders. De meerderheid van de New Yorkse havenarbeiders brachten hun stem uit op de stakingsposten, wat ongeveer de enige wijze is, waarop de gewone leden er in de I.L.A. zeker van kunnen zijn, dat er notitie wordt genomen van hun wensen.
Door de druk van de gewone leden moesten enige afdelingsbestuurders, weliswaar schoorvoetend, wel de leiding van de staking op zich nemen, met name Gene Sampson, penningmeester van afdeling 791. De gewone leden toonden hun wantrouwen tegen sommige van deze pas gevonden leiders op een massa-meeting van 3.000 stakers, die weigerden Sampson als stakingsleider te kiezen en aandrongen op de verkiezing van een havencomité, bestaande uit 23 man, dat alle afdelingen vertegenwoordigde. Hiermee bewezen de arbeiders, dat ze de gebruikelijke „loyale oppositie" van Sampson tegen de dictatuur van Ryan doorhadden. Een voorstel van Sampson om de staking op te heffen, op voorwaarde, dat de regering toezicht hield op een nieuwe stemming over het betwiste contract, werd door de stakers van de hand gewezen, voordat het voorstel van Sampson een half uur oud was. De havenarbeiders drongen aan op een heropening van de onderhandelingen en eisten, naast de loonsverhoging van 25 dollarcenten, de waarborg, dat men gedurende 8 uur werk heeft, als men bij het besteken is uitgekozen, betere pensioenen, het in aanmerking komen voor vacantie na 500 arbeidsuren en opheffing van de „split gang" (een soort jaagsysteem).
De solidariteit van de stakers bleef hecht in weerwil van de rodenjacht, in weerwil van de manoeuvres van Ryan en zijn pogingen de staking te breken door middel van zijn gangster-pierbazen (met name Anthony Anastasia, rotgenoot en broer van Albert Anastasia, de beruchte leider van „Murder Incorporated" (maatschappij voor het plegen van moorden), in weerwil van de poging van president Truman om de staking te breken onder het voorwendsel, dat de nationale veiligheid en het oorlogsprogramma vereisten, dat de havenarbeiders het werk hervatten, en in weerwil van een gemene perscampagne.
Na 25 dagen eindigde de staking plotseling op basis van geheime overeenkomsten, die door Sampson aangegaan waren met een uit drie man bestaande „feiten-bevindingscommissie", die de toestand moest bestuderen. Het is niet bekend of deze transactie zal leiden tot een regeling van de rechtvaardige grieven van de havenarbeiders, maar de gewone leden maakten bekend, dat ze niet zullen aarzelen opnieuw in staking te gaan, als hun eisen niet worden ingewilligd. Het belangrijkste resultaat van de staking tot dusverre is het volledig in discrediet brengen van Ryan en zijn rotgenoten en zijn ontmaskering als agent van de reders en stakingsbreker. Deze opstand van de gewone leden tegen de dictatuur van Ryan is de vierde sinds 1945 en uit deze stakingen ziet men een voorbeeld van de taktiek van Ryan.
De werkwijze is als volgt: de reders geven Ryan een contract, dat bevredigend is voor henzelf. Ze maken een afspraak met Ryan, dat hij zal trachten de havenarbeiders dit contract op te dringen. Als hij hier niet in slaagt, gaat hij weer naar de reders en deze staan hem een paar verbeteringen in de overeenkomst toe, waarvoor Ryan de eer opeist bij zijn leden. Dit gebeurde in de staking van 1948, toen de havenarbeiders Ryan dwongen weer naar de reders te gaan voor een beter contract. Deze regeling liep bij de recente staking stuk, omdat de stakers Ryan konden isoleren, zodat hij niet naderhand de leiding in handen kon nemen en weer naar de reders kon gaan om verbeteringen te „eisen".
Daarom was de staking in vergelijking met vroegere geschillen een stap vooruit, omdat zij duidelijker dan ooit te voren de rol van Ryan als stakingsbreker en agent van de werkgevers ontmaskerde.
Het dient te worden opgemerkt, dat Ryan geschiedenis heeft gemaakt als stakingsbreker, niet alleen in zijn eigen bond maar eveneens in andere organisaties. Zo hielp hij bv. om de staking van 1949 van de Canadese Zeelieden Bond te breken, waarbij hij zelfs per vliegtuig stakingsbrekers naar verschillende havens zond.

Hoe de I.L.A. werkt.

MEN kan de opstand van de gewone leden tegen de leiding van de I.L.A. niet volkomen begrijpen, als men er geen duidelijk beeld van heeft, wat voor soort bond de I.L.A. is. In vele opzichten is de bond helemaal niet dat, wat men daar in het algemeen onder verstaat. De leiding van deze bond is een verzameling van vakbonzen, velen van hen zijn gangsters en afpersers, die persoonlijk door „King Joe" zijn aangewezen, hem verantwoording schuldig zijn en trouw zijn aan hem, en wier functie het is het scheepvaartbedrijf te bestelen en de havenarbeiders ten gunste van zich zelf uit te buiten.
De I.L.A. is georganiseerd in plaatselijke afdelingen van 500 tot 1.000 leden, die 1 tot 9 pieren onder zich hebben. Iedere afdeling heeft zijn eigen organisatie-functionaris en penningmeester. Iedere pier heeft zijn eigen pier-baas of „bestekings"baas, die bij de besteking van iedere dag de ploegen uitzoekt, die moeten werken en die de agent van de werkgever is. In de de meeste afdelingen zijn deze functionarissen, ook de pierbazen, door Ryan aangewezen en de voordelen, verkregen door grotere of kleinere afperssystemen van de functionarissen, worden verdeeld onder de Ryan-kliek.

In die afdelingen, waar het apparaat van Ryan overheerst, kent men practisch geen vakverenigingsdemocratie. Zo kwamen de afdelingen van Staten Eiland bv. niet bijeen om het contract van Ryan te bekrachtigen. Alex Di Brizzi, de baas, gaf hun „accoord" telefonisch door aan de hoofdkantoren van de I.L.A. Sommige afdelingen doen alsof zij vergaderingen houden en bestuurders kiezen, maar het apparaat van Ryan is zo goed verschanst, dat bij deze „verkiezingen", uit vrees en door intimidatie en in sommige gevallen door woeste afranselingen van leden van de oppositie, het aanwijzen van de marionetten van de Ryan-kliek alleen maar bekrachtigd wordt. In andere afdelingen, waar de leiding er mee geurt, dat ze oppositie voeren tegen Ryan, zoals Sampson, penningmeester van afdeling 791, trachten de vakbonzen in de plaats van de leiding van Ryan te treden om hun eigen macht en voordeel in het havenbedrijf te vergroten. Dergelijke leiders zijn natuurlijk geen betrouwbare verdedigers van de economische belangen van de gewone leden.

(Wordt vervolgd)

Scholing en strijd

HET *Verbondsbestuur van de E.V.C. heeft een beschouwing uitgegeven over het organiseren en leiding geven aan de strijd van de arbeiders voor hun sociale en economische belangen. Deze beschouwing verschijnt in een 24 pagina's tellende brochure en zal voor de prijs van 3 cent ter beschikking worden gesteld.*
In de komende weken zal deze brochure door de contributielopers aan alle leden worden aangeboden.

DE beschouwing van het Verbondsbestuur over het organiseren en leiding geven aan de strijd van de arbeiders voor hun sociale en economische belangen, brengt een rake slag toe aan de spreekbuizen van de reactie, die het streven van de E.V.C. in een vals daglicht stellen. Zij beweren, dat de E.V.C. een „staak-maar-raak-beweging" is. Niets is echter minder waar. Het verbeteren der levensomstandigheden van de arbeiders en hun gezinnen, dat is het enige doel van onze organisatie.

HET Verbondsbestuur legt er de nadruk op, dat getracht moet worden om over de eisen, die door de arbeiders worden gesteld, met de ondernemers in onderhandeling te treden. Indien evenwel duidelijk blijkt, dat door onderhandelingen en op andere wijzen geen bevrediging van de verlangens der arbeiders verkregen kan worden, is de E.V.C. van oordeel, dat wanneer de omstandigheden daarvoor gunstig zijn, het werk moet worden neergelegd.

EEN ander en niet minder belangrijk probleem, dat door het Verbondsbestuur wordt behandeld, is de voorbereiding van de acties voor lotsverbetering. Ook in de E.V.C. leven nog opvattingen over het zogenaamde spontaniteitsbeginsel. Volgens dit beginsel zullen de arbeiders „vanzelf in verzet komen als de slechte sociale en economische omstandigheden hen daartoe noodzaken". Het Verbondsbestuur wijst deze schadelijke opvatting met kracht van de hand. De acties voor lotsverbetering moeten doelbewust georganiseerd worden; zij moeten worden voorbereid in de boezem van de vakbeweging. Om die reden heeft de E.V.C. onder meer tot taak om de leden en lagere kaders van de Uniebonden voortdurend op te wekken om hun organisaties tot activiteit te brengen bij het organiseren van de strijd voor de belangen van de arbeidersklasse!

INDIEN de arbeidersklasse genoodzaakt wordt om het stakingswapen te hanteren, zal het succes van de staking vooral ook bepaald worden door de gestelde eisen. Het Verbondsbestuur zegt, dat het succes van een staking afhankelijk is van enige zeer beslissende voorwaarden. Deze zijn, dat:

a. de eisen, die gesteld worden, in de ogen van de arbeiders en de bevolking gerechtvaardigd en aannemelijk zijn;

b. de eisen zijn opgesteld en worden ondersteund door de overgrote meerderheid van de arbeiders, die bij de staking betrokken zijn;

c. de meerderheid van de betrokken arbeiders overtuigd is van de noodzaak van de staking en van de mogelijkheid voor het bereiken van resultaat.

Naast de voorwaarden, die voor het succes van een stakingsactie aan de eisen gesteld moeten worden, hangt dit succes verder af van de wijze, waarop de stakingsactie wordt geleid. Hierbij bespreekt het Verbondsbestuur uitvoerig de listen van de reactie en van haar voornaamste helpers: de topleiders van de Uniebonden en de scheurmakers van het zogenaamde O.V.B. Als voornaamste conclusie op dit punt komt het Verbondsbestuur tot de gevolgtrekking, dat een staking onder alle omstandigheden geleid moet worden door de meest klassebewuste arbeiders

DIT zijn de vier voornaamste problemen, die door het Verbondsbestuur in haar jongste brochure aan de Nederlandse arbeidersklasse worden voorgelegd. De inhoud ervan moet niet alleen gelezen worden, maar vooral diepgaand bestudeerd. Dit laatste kan zowel individueel als collectief gebeuren, waarbij de collectieve methode zowel bedrijfs- als afdelingsgewijze door de Hoofdbesturen van de aangesloten bonden georganiseerd zal worden. Uit dit oogpunt is de beschouwing van het Verbondsbestuur over het organiseren en leiding geven aan de strijd van de arbeiders voor hun sociale en economische belangen een enorme bijdrage in het scholen van leden en kaders.

Van deur tot deur

's AVONDS tegen een uur of zes genieten de rode bussen, die overal in de steden en dorpen verspreid staan„ een grote belangstelling. Mannen en vrouwen verdringen zich om het rode geval en laten pakken post in zijn binnenste ploffen.
Met een onverschillig gewoontegebaar worden, de gehele dag door, de brievenbussen in de grote steden van ons land volgepropt, met dunne en dikke brieven, met drukwerk en expres-post. Voor hen, de briefschrijvers, is hiermede de kous af. Zij weten, wanneer eenmaal de brief in de bus ligt, komt zij ook te bestemder plaatse. Voor hen is de bus de eind-fase van „een brief schrijven".

Een karig bestaan voor verantwoordelijk werk

DE gehele dag en overal ziet men hen lopen, de mannen — jongeren en ouderen — in de uniform en pet, waarop met koperen letters PTT. Men ziet hen lopen door weer en wind, ongeacht het feit of de zon schroeiend aan de hemel staat te branden, of dat zij tot hun enkels door de sneeuw moeten waden. Zij verschijnen en verdwijnen. Met regelmatige pas stappen zij van portiek tot portiek, van huis tot huis. Met zekerheid weten zij vaak, dat in hun wijk mijnheer X in die en die straat niet op 25, maar op 27 woont. Een van deze mannen, de postbezorgers, hebben wij on zijn weg aangesproken.

Hij was een van die honderden bestellers, die al jaren lang in het bedrijf is, die al vanaf zijn vijftiende jaar, toen hij als telegrambesteller begon, bij de PTT werkt. Hij is na zijn 21ste jaar naar de postbestelling overgeheveld. Hij herinnert zich nog de zware dagen van voor de oorlog voor de postbestellers, toen er driemaal per dag post besteld moest worden. Na de oorlog heeft hij deelgenomen aan het verzet van de Amsterdamse postbestellers hiertegen. En het resultaat was, dat er twee bestellingen per dag zouden zijn, hetgeen in de practijk ook veel economischer is gebleken.

Een andere overwinning, die het personeel van de Posterijen na de oorlog bereikt heeft is, dat 's Zaterdagsmiddags om 1 uur alle kantoren (behalve op het Centraal Station) gesloten zijn tot 's Maandagsmorgens, terwijl de Posterijen voor de oorlog tot een van die bedrijven behoorden, die ook 's Zondags doorwerkten.

Terwijl hij dit alles vertelde, liepen we met hem mee, in een zeurderige motregen. Hij, diep weggedoken in zijn regencape, wij met de kragen van onze regenjassen hoog opgetrokken. Zijn zware brieventas werd merkbaar lichter.

„Nu ben ik gauw klaar", vertelt hij. *„Maar het gebeurt vaak, vooral met de feestdagen en ook wel door de week, dat er heel veel post voor je wijk is. Regel is, dat je niet meer dan 18 kg post tegelijk van het kantoor meeneemt in de bestelling, hoewel er zo nodig op een paar pond niet gekeken wordt, hoor".*
Wij luisterden met ontzag. Tweemaal per dag 18 kg post op je schouders te moeten meevoeren, is geen kleinigheid. *„Als er nu meer is, dan 18 kg, wordt de rest naar een of andere winkelier gebracht, die we kennen in onze wijk, en dat gaan we dan ophalen als de eerste 18 kg weggewerkt is"*, besloot hij.
Des morgens, variërend van half zes tot half zeven, begint het werk voor de postbesteller reeds. Dat wil zeggen, dan moet hij zich op het betreffende postkantoor melden voor het in ontvangst nemen van „zijn" post. Hij begint dan de brieven uit zijn wijk op straat en nummer te sorteren.
Om kwart over zeven verlaten zij in kleine groepjes het postkantoor en verspreiden zich over hun diverse wijken. Wanneer men 's morgens de post in de brievenbus vindt, heeft de besteller reeds een deel van zijn dagtaak achter de rug. Om half tien is alle ochtendpost al te bestemder plaatse.
Daarna brengen verschillende bestellers de aangetekende stukken rond. Een deel van hen heeft daarna vrij tot 's middags een uur, een andere groep tot drie uur. Eerstgenoemden komen om 1 uur terug op kantoor voor de sortering van de tweede bestelling; de tweede groep kan om drie uur direct zijn post in ontvangst nemen. Van deze groepen loopt de arbeidsdag tot kwart voor zes. Een derde groep werkt echter van 's middags 5 uur tot half negen des avonds.

„Het overgrote deel van de postbestellers is het niet eens met de organisatie van de bestellingen. Deze zijn ongetwijfeld ook te zwaar, vooral op Vrijdag. En dan zijn er nog wel drie bestellingen", zo vertelde ons een postbode, die zojuist zijn 18 kg van het kantoor gehaald had. *„Op Vrijdag moeten de weekbladen bezorgd worden. Vele ervan zouden reeds in de tweede bestelling kunnen, want ze liggen al lang op het hoofdkantoor. Maar we krijgen ze om een of andere reden in de derde bestelling, waardoor deze veel te zwaar wordt".*

Er heerst over verschillende zaken ontevredenheid onder de PTT-arbeiders. Ontevredenheid over het feit, dat de postbestellers, tegen een wekelijkse vergoeding, die van het salaris afgehouden wordt, wèl kleding, doch geen schoenen verstrekt krijgen.

„Telkens kom je met schrik tot de ontdekking, dat je al weer een paar nieuwe schoenen nodig hebt. Of dat je alweer je schoenen moet laten verzolen. Elke vier weken moet je naar de schoenmaker voor nieuwe zolen en hakken. Telkens kost je dit een f 6.50, tot grote schrik van je vrouw, want dit geld moet natuurlijk ten koste van het huishoudgeld gaan".
„Bovendien", zo voegde een ander er aan toe, *„heeft men onze bijdrage voor de uniform verhoogd met 50 %, zodat de Posterijen daarvoor nog minder hoeven te betalen."*

In de eerste plaats verlangen de postbestellers, dat de PTT-directie schoenen aan hen verstrekt. Zij kunnen de zware kosten voor het aanschaffen en repareren van schoenen niet meer opbrengen, nu het leven voortdurend duurder wordt. Zij weten nauwelijks rond te komen van een gemiddeld brutoloon van *f* 57.—, waarvan dan nog alles af moet, zoals pensioenpremie, loonbelasting enz.
Ook daarom vindt de eis van 10 pCt. loonsverhoging een grote weerklank onder het PTT-personeel.
„En dit kan uitbetaald worden", zo verzekerde ons een kameraad, terwijl hij z'n 18 kg torste, *„want in het laatste jaar heeft de PTT een bruto-winst van 64 millioen gulden gemaakt. Deze winst kon onder andere bereikt worden doordat er bijzondere arbeidsmethoden werden toegepast voor de Posterijen, b.v. door de diensten te verzwaren. Er zijn wijken, waar vroeger 10 postbodes liepen, terwijl deze thans door 8 mensen gedaan worden".*
Een andere groep postarbeiders is werkzaam op het Centraal Station te Amsterdam. Hun taak is om de post die van buiten komt in de treinen te laden en te lossen. Door middel van electrische lorries of de „vierwielertjes" worden de pakken post, hoog opgestapeld, van trein naar trein gebracht.

„Je kan ons geen postarbeider meer noemen. We doen bijna het werk van een havenarbeider," zo verklaarde een hunner, terwijl hij een zwaar pakket uit de trein sjouwde en dit overgaf aan zijn kameraad, die op de lorrie stond.

„Vroeger deden drie man dit werk, wat ik nu alleen doe, met deze electrische lorrie," zo zei de laatste, terwijl hij aanstalten maakte om tussen de haastige passagiers door zijn lorrie naar de andere kant van het perron te brengen, vanwaar over enkele minuten een trein zou vertrekken, waaruit nog post gelost moest worden.
Ook onder deze arbeiders konden wij een grote ontstemming beluisteren. Ontstemming over het niet verstrekken van schoeisel. Ontstemming over het feit, dat ze slechts één werkelijk vrije avond in de week hebben, want 's nachts komt de meeste post aan.

„Een huiselijk leven hebben we op deze manier niet. Het gebeurt maar een enkele keer, dat we 's avonds thuis kunnen blijven."
De postarbeiders op het Centraal Station zijn ontevreden over het feit, dat zij dikwijls te laat naar huis gaan, doordat er een trein vertraging heeft, waarop zij onverbiddellijk moeten wachten, zonder dat zij dit uitbetaald krijgen.
Ook hier zijn de diensten zwaar en voor niet-ingewijden tamelijk ingewikkeld. Vooral over de avonddienst van half zes tot half één en de nachtdiensten, die van 6—1 uur, van 7 tot 2 uur of van 10 tot 2 uur lopen, wordt veel geklaagd. Zaterdagsmiddienst heeft de betrokken arbeider vrij, doch daarna komt weer nachtdienst van 10—6 uur of van 12—7 uur 's morgens.

„Vier jaar lang ben ik al niet thuis geweest met Oudejaarsavond," vertelde ons een van deze arbeiders.

„De laatste drie verjaardagen van m'n dochter heb ik niet mee kunnen vieren. Ik had dienst," zei een ander.

Ook hier voert de bedrijfsleiding nieuwe verslechteringen door. Zij laat dit perronwerk te Amsterdam verrichten door geoefende werklieden, die *f* 4.50 minder loon ontvangen dan een besteller. Deze maatregel is trouwens in enige plaatsen van ons land ook reeds doorgevoerd.
Het PTT-bedrijf is uit vele afdelingen opgebouwd. Het is binnen het bestek van dit artikel evenwel onmogelijk deze allen de revue te laten passeren.
Vaststaat, dat ook onder hen, werkzaam bij de telefoondienst, bij de telegraaf, onder de talloos vele loketbeambten, vele ernstige grieven zijn.
We stellen ons voor mettertijd hierop uitvoeriger terug te komen, maar één ding staat nu reeds vast. Het personeel, werkzaam bij de PTT zal alleen door eensgezind optreden er in slagen verbeteringen in hun positie te bereiken.

Door weer en wind, van deur tot deur.

Deze rode auto's zijn voor de PTT-er het begin van het vele werk, dat er aan de bestelling van Uw brief vastzit.

De nationale conferentie van de SOBSI geopend

OP 27 September jl. is de Nationale Conferentie van de SOBSI met een geslaagde receptie in het keurig versierde gebouw, de „Balai Pertemuan" te Djakarta begonnen.

Meer dan 1500 personen zijn aanwezig, waaronder zich arbeidersafgevaardigden uit talloze bedrijven en fabrieken, bestuurders van vakverenigingen, wel en niet bij de SOBSI aangesloten, vertegenwoordigers van buitenlandse ambassades, van de regering en het parlement bevinden. Aan de wand hangen leuzen, o.a.: „Vernietiging van het nog heersende kolonialisme in Indonesië", terwijl boven de tafel van het presidium portretten hangen van de bij de provocatie te Madioen vermoorde arbeidersleiders.

Enthousiaste ontvangst van de EVC-delegatie

EEN enthousiaste stemming heerst in de tjokvolle zaal. Even wordt het plotseling stil. Het lijkt alsof er iets ernstigs gaat gebeuren. Doch het duurt niet lang, want daarna wordt de rust verstoord door een luid en langdurig handengeklap. Evenals bij de aankomst op het Djakartase vliegveld „Kemajoran" zijn de WVV-vertegenwoordiger en de Nederlandse arbeidersafgevaardigden ook nu onder luide toejuichingen de zaal binnengeleid. Jonge mannen en vrouwen zijn naar hen toegestapt, en in een ogenblik van tijd zijn ze beladen met bloemen.

Staande brengen de aanwezigen hulde aan de blanke arbeidersvertegenwoordigers; hulde vooral aan die vertegenwoordigers, die aangekomen zijn uit Nederland..... het land van de jonge werker en soldaat Piet van Staveren, die zeven jaar gevangenis heeft gekregen, omdat hij niet tegen het Indonesische volk wou vechten, maar met hen in vrede en vriendschap wenst te leven.

De rede van Njono

DE vergadering wordt geopend met een rede van Njono, algemeen secretaris van de SOBSI. In het kort geeft hij daarin een overzicht over het armoedig bestaan van het Indonesische werkende volk, de vakverenigingsactiviteiten en de strijd tegen het Nederlands-Amerikaanse imperialisme. Ook gaat hij uitvoerig in op de algemene vraag, waarom de SOBSI bij het WVV en niet bij het IVVV is aangesloten.

„Dit komt," aldus de algemeen secretaris van de machtige Indonesische vakcentrale, „omdat het WVV ha.ar internationale solidariteit niet alleen in woorden, maar ook in daden heeft bewezen"

Als duidelijk voorbeeld zet hij uiteen, dat het WVV met de daad bij het woord de kwestie van de Nederlandse koloniale oorlogen in 1947 en in 1948 aan de UNO aanhangig heeft gemaakt en dat het WVV toentertijd een warm beroep heeft gedaan op de arbeiders over de gehele wereld, ter ondersteuning van de strijd van het Indonesische volk voor onafhankelijkheid en wereldvrede.

Een beroep, dat overeenstemt met de verlangens van de arbeidersmassa, die inderdaad in vrede en vriendschap wenst te leven met het Indonesische volk. Daarentegen, zo vervolgt Njono zijn vurig betoog, hebben de leiders van het IVVV, in opdracht van hun Amerikaanse meesters, alle pogingen in het werk gesteld om het machtige WVV en de arbeidersbeweging in Indonesië, te versplinteren en te vernietigen.

Hiermede heeft het IVVV bewezen, dat zij niet aan de kant van het werkende volk staat, maar aan die van het grootkapitaal, dat land en volk van Indonesië in ellende heeft gestort.

Na Njono spreekt de minister voor Personeelsaangelegenheden en de voorzitter van het parlement.

Toen het vliegtuig op Kemajoran neerstreek stonden deze meisjes en jonge vrouwen klaar om onze delegatie als eerste te verwelkomen.

Cor Geugjes spreekt

DAARNA gaat Cor Geugjes, leider van de Nederlandse arbeidersdelegatie en lid van het hoofdbestuur van de EVC, naar het podium om een korte begroeting uit te spreken. Op weg naar het spreekgestoelte, speelt zich een ware sensatie in de zaal af. Spontane ovaties en luide toejuichingen, gepaard gaande met een spreekkoor van EVC-SOBSI, EVC-SOBSI .... hiermede uitdrukking gevend aan de onverbrekelijke solidariteit tussen het Nederlandse en het Indonesische werkende volk, breken in de zaal los.

In zijn begroeting wijst C. Geugjes o.a. op het feit, dat de Nederlandse arbeiders zich er van bewust zijn, dat het Indonesische volk een hardnekkige strijd voert en dat de Indonesische arbeiders, onder leiding van de machtige SOBSI, talrijke overwinningen hebben geboekt en in de toekomst nog grotere overwinningen zullen boeken. In Indonesië, aldus Geugjes, nadat hij de armoedige en troosteloze toestand in die paar dagen van zijn verblijf in Indonesië heeft mogen aanschouwen, heerst er ellende en hongersnood. Te midden van deze honger en ellende leven een kleine groep Nederlanders, de Nederlandse kapitalisten, die in 1951 een winst van *f* 518 millioen uit Indonesië hebben gepompt. Maar naast deze kliek Nederlandse monopolisten, aldus besluit Geugjes zijn rede, vindt men in Nederland een andere groep, een veel grotere groep, het Nederlandse werkende volk en de progressieve intellectuelen, die tezamen aan dezelfde kant staan als het Indonesische volk

Als daarna Geugjes over de geschenken spreekt en deze geschenken (bestaande uit een rode vlag met witte letters: „Leve de solidariteit tussen de Nederlandse en Indonesische arbeidersklasse", een schrijfmachine en een groot portret van Piet van Staveren) aan de algemeen secretaris van de SOBSI overhandigt, is het applaus niet van de lucht. Een hartstochtelijke ovatie breekt los, als Njono, uitdrukking gevend aan de innerlijke broederschap tussen beide volkeren, de beide Nederlandse arbeidersvertegenwoordigers omhelst

Cor Geugjes en Joop Wolf, bedolven onder bloemen en begroet door een enthousiaste menigte, verlaten het vliegveld Kemajoran.

Henri Turrel toegejuichd

TOT slot van deze zo geslaagde en onvergetelijke receptie spreekt Henri Turrel, vertegenwoordiger van het WVV. Ook hem laten de aanwezigen niet met rust, als hij het spreekgestoelte beklimt. Een langdurig applaus, waaraan bijna geen eind komt, maakt zich van de zaal meester. Om deze Turrel zo goed mogelijk te zien, gaan de aanwezigen staan, beklimmen zij hun zitplaatsen en brengen zij zo hun eerbied en warme gevoelens aan de vertegenwoordiger van het zo machtige Wereldvakverbond over.

Nadat Turrel namens het WVV een groet aan het heldhaftige Indonesische volk heeft overgebracht, besluit hij zijn korte begroeting met de volgende verzekering: „Het WVV zal, zoals zij altijd heeft aangetoond, al haar krachten inspannen om de strijd van het Indonesische werkende volk ter voltooiing zowel van hun verstrekkende als van hun nabijzijnde doeleinden, die door de SOBSI zijn uitgestippeld, krachtdadig ondersteunen. Tezamen met alle werkers in de imperialistische, koloniale en half-koloniale landen en tezamen met diegenen, die van het juk van het kapitalisme zijn bevrijd, vormen wij een hecht blok voor de voortdurende verdediging van het welzijn der werkers!"

De SOBSI eist vrijlating van Piet van Staveren

De Nationale Conferentie van de SOBSI nam onder grote geestdrift het voorstel aan, om het hieronder afgedrukte protestschrijven te verzenden aan:

De Minister President van de Nederlandse Regering;
de minister van Justitie van de Nederlandse Regering;
de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten Generaal.

Meer dan twee en half millioen Indonesische arbeiders, vertegenwoordigd door de afgevaardigden en bestuurders van de bij de SOBSI aangesloten vakorganisaties, door de SOBSI-commissariaten over geheel Indonesië, door de bestuurders van de niet bij een vakcentrale aangesloten vakorganisaties, bijeen in de hedendaags gehouden Nationale Conferentie van de SOBSI, eisen van de Nederlandse regering de invrijheidstelling van de jeugdige PIET VAN STAVEREN en al zijn vrienden, die door de Nederlandse regering in de gevangenissen zijn opgesloten, omdat zij strijden voor de verwezenlijking van de vrijheid, de democratie en de vrede.

De eis van deze Nationale Conferentie van de SOBSI is slechts een verwezenlijking van de belofte, die reeds eerder gegeven is door de Nederlandse minister-president in de Tweede Kamer. Deze uitspraak hield o.a. in: VRIJHEID VERLENEN AAN DE NEDERLANDSE SOLDATEN, DIE GEWEIGERD HEBBEN, OM NAAR INDONESIE UITGESTUURD TE WORDEN EN DIE GEWEIGERD HEBBEN OM HET INDONESISCHE VOLK TE DODEN.

Deze belofte van de Nederlandse regering moet ook geldig zijn voor PIET VAN STAVEREN en zijn makkers, die met bewijzen hebben aangetoond van hun vriendschap met de arbeiders en het volk van Indonesië.

De Nationale Conferentie van de SOBSI eist, dat de Nederlandse regering haar eigen beloften vervult.

DJAKARTA, 6 October 1952.

Nationale Conferentie SOBSI.

Het Schuman-plan *in theorie en praktijk* (I)

IN Werkend Nederland van 6 September j.l. plaatsten wij reeds een artikeltje over het Schuman-Plan. Dit was naar aanleiding van de installatie van de „Hoge Autoriteit", op 10 Augustus van dit jaar in Luxemburg.
Wij schreven, dat deze „Hoge Autoriteit" fungeert als het hoogste gezagsorgaan over het Schuman-Plan en de bevoegdheid heeft aan de kolen- en staalbedrijven van de bij dit Plan aangesloten landen de door haar genomen besluitend bindend op te leggen.

IN het kaderblad „De Schakel" van de Algemene Nederlandse Metaal Bedrijfsbond (NVV) wordt het zó gezegd:

> „De Nederlandse mijnen en onze drie staalfabrieken (t.w. de Kon. Ned. Hoogovens en Staalfabrieken, de Muinck Keizer en de Nederlandse Kabelfabrieken te Alblasserdam) zijn op 10 Augustus 1952 onderdaan geworden van een nieuwe regering."

Daarmede zijn de Nederlandse kolen- en staalbedrijven met hun productiemiddelen, hun grondstoffen en de daarin werkzame arbeidskrachten direct onder buitenlands beheer gebracht.

Het ANMB-bestuur vindt dat „uittillen" eigenlijk maar een normale zaak omdat „het allang zo (is), dat een regering van een land niet alles zelf doet."
Zowel door het NVV als de KAB en het CNV wordt het Schuman-Plan niet alleen toegejuicht, maar ook aan de doorvoering van dit Plan alle medewerking gegeven.
De leiders van deze bonden dokteren zelfs aan een plan van Belgische afkomst tot de vorming van één „internationale bond voor arbeiders van de landen die zijn aangesloten". Hun motivering daarbij is, dat het Schuman-Plan „Europese eenheid" zal brengen, dat „de concurrentie uitgeschakeld zal worden", dat „de werkgelegenheid er door verbeterd zal worden" en tenslotte dat „door dit alles de vrede gediend wordt".
In het door ons aangehaalde artikel in „Werkend Nederland" noemden wij reeds een aantal ernstige consequenties, die aan het Schuman-Plan voor ons land vastzitten. Consequenties n.l., die precies het tegenovergestelde inhouden dan wat de Uniebondsleiders de arbeiders willen doen geloven. Hij die verder kijkt dan hetgeen als officieel gepubliceerd wordt en kennis neemt van de werkelijke feiten, zal tot de conclusie komen, dat het Schuman-Plan en de uitvoering daarvan ten krachtigste bestreden moet worden. Het zal voor hem geenzins verwonderlijk zijn, waarom de Amerikaanse regering grote druk uitoefende op de aanvaarding van dit oorlogs- en ellendeplan.

Het is daarom van het Secretariaat van het Verbondsbestuur een goed besluit geweest om een reeks van vijf of zes artikelen te publiceren, waarin voor zover dat ons mogelijk is, een kijkje wordt genomen achter de schermen. De artikelen zullen handelen over de structuur van het Schuman-Plan, de belangrijkste personen, die er de leiding in hebben, de doeleinden en de middelen, de rol van de leiders van IVVV en Christelijke Vakbondsinternationale, de directe en indirecte gevolgen van het Schuman-Plan voor de nationale industrieën en de Nederlandse werkers en de organisatie van de eensgezinde strijd daartegen.
Het Secretariaat verwacht, dat deze publicaties met ernst gelezen zullen worden en van groot nut zullen zijn voor het werken van de leden aan de eenheid in de bedrijven.
Wij adviseren daarom de leden deze artikelen te bewaren en bijeen te houden en de discussies erover in de bedrijven, of in de huiskamers te organiseren.

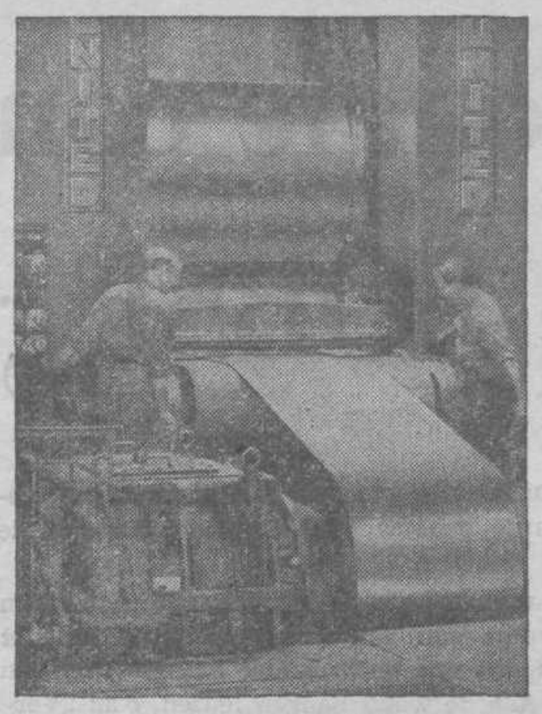

Een walsmachine in werking in het Hoogovenbedrijf. Geen Nederlands bedrijf meer, maar ondergeschikt gemaakt aan een „nieuwe regering", waarin de Krupp's op de troon zetelen.

Een schitterende bijdrage om de eenheid

Binnenkort vinden er bij de NDSM — een Amsterdams scheepsbouwbedrijf — verkiezingen plaats voor een nieuwe kern. In de kernverkiezingen komen twee candidatenlijsten uit.
Lijst 1, bevattende leden en kaders van de Unie-bonden; lijst 2, waarmee leden van de EVC, het NVV en ongeorganiseerden uitkomen. Vlak voor het ter perse gaan van dit nummer bereikte ons een brief, die de candidaten van lijst 2 gezonden hebben aan de candidaten van lijst 1.
De inhoud spreekt voor zichzelf en vormt een schitterende bijdrage om de eenheid van de NDSM-arbeiders.

AAN ONZE COLLEGA'S,
CANDIDATEN VOOR DE
KERN VAN LIJST 2.

Waarde Makker,

Over enkele dagen zullen de NDSM-arbeiders zich een nieuwe kern kiezen. Zonder enige twijfel brengen zij hun stem uit op de gestelde candidaten, in het vertrouwen dat d e z e eerlijk op zullen komen voor de belangen van de arbeiders.
Zulk een houding van de kernleden is vooral noodzakelijk in verband met de steeds slechter wordende positie van de arbeiders, een positie die gekenmerkt wordt door een verder gaande verarming in hun gezinnen. Dit is een gevolg van de enorme bewapeningsuitgaven, die als een zware last op onze schouders drukt. Het zijn echter dezelfde uitgaven en opdrachten voor de bewapening die ook voor onze directie een rijke bron van buitensporige winsten vormen.
Van een goede bedrijfskern moet verwacht worden, dat zij het hoofd biedt aan iedere poging om verslechteringen in te voeren en opkomt voor verbeteringen, dat zij voortdurend ijvert voor gunstiger sociale en hygiënische toestanden in het bedrijf, dat zij de veiligheidsmaatregelen verder uit doet breiden, dat zij de medische verzorging en behandeling verbetert, kortom dat zij zich in de ruimste zin van het woord bij al haar activiteit uitsluitend laat leiden door de belangen van de arbeiders die zij vertegenwoordigt. Het is in deze geest, dat ondergetekenden, leden van de EVC, het NVV en ongeorganiseerden hun candidatuur voor de kern hebben aanvaard en vast voornemens zijn om er ook **in**, zowel als **buiten** de kern naar te handelen. Het is om die reden, dat zij een klemmend beroep doen op hun medearbeiders om te stemmen op de candidaten van lijst 2. Terzelfdertijd hebben zij echter een open oog voor de omstandigheid, dat het succesvol optreden van de kern vooral bepaald wordt door de mate waarin en de wijze waarop de candidaten van lijst 2 en de candidaten van lijst 1, **in** en **buiten** de kern samenwerken voor het behartigen van de arbeidersbelangen. Wij betreuren het dat hieraan in het verleden veel heeft ontbroken. De kernvergaderingen ontaardden vaak in een strijd van arbeiders tegen arbeiders, waarbij — hoe kan het ook anders — de directie de lachende derde was. En dit tot schade van de arbeiders en hun vertegenwoordigers in de kern.
Aan deze voor onze mede-arbeiders zo noodlottige verdeeldheid **moet** en **kan** een einde gemaakt worden. Dit **moet** in 't belang van hen, die ons aanstonds naar de kern afvaardigen; dit **kan** wanneer de candidaten van lijst 1 en van lijst 2 zich uitsluitend tot doel stellen het behartigen van de arbeidersbelangen. Met dit doel voor ogen, is het onze en Uw plicht met nooit aflatend geduld en in een geest van kameraadschap te streven naar oprechte samenwerking.
Natuurlijk, er zijn meningsverschillen, maar deze kunnen noch voor U en evenmin voor ons een geldige reden zijn om een dergelijke samenwerking van de hand te wijzen. En daarom medearbeiders van lijst 1, leden en kaders van de drie Uniebonden, stellen wij U voor om:

1. een zakelijke verkiezingscampagne te voeren en daarbij niet onze meningsverschillen op de voorgrond te stellen.
2. Een bijeenkomst te beleggen van de candidaten van lijst 1 en lijst 2, teneinde ons eensgezind optreden voor de belangen van de NDSM-arbeiders te verzekeren. O.i. zou het nuttig zijn, indien een dergelijke bijeenkomst nog voor de kernverkiezing zou plaatsvinden.

Uw antwoord tegemoet ziende,
Met vriendelijke groeten, namens de candidaten van lijst 2

C. v. d. Lugt,
N. Smit,
C. Hopman.

Alain Le Léap moet vrij!

Het offensief van de Franse reactie tegen de arbeidersbeweging in dit land duurt nog steeds voort. Regelmatig worden de kantoren en gebouwen van democratische organisaties door de politie doorzocht en leidende personen onder beschuldiging dat „zij de staat omver willen werpen" gearresteerd.

Enige malen heeft de reactie hierbij een gevoelige nederlaag geleden. Wij willen herinneren aan het geval Duclos en André Stil, die door een storm van verontwaardiging in binnen- en buitenland tegen hun arrestatie, weer op vrije voeten werden gesteld.

Thans is echter de Algemeen Secretaris van de GGT, A l a i n L e L é a p wegens zijn strijd tegen de smerige oorlog in Viet Nam en voor de vrede gearresteerd.

Wij wekken een ieder op om aan deze arrestatie grote bekendheid te geven en in protesten aan de Franse ambassade zijn vrijheid te eisen.

De BLZ meldt:

Groeiende activiteit

DE Bondsraad van de BLZ, heeft zich in haar voor enkele dagen gehouden zitting ernstig bezig gehouden met het te houden Derde EVC-Congres.
Eenstemmig was men van mening dat de oproep van de Algemene Raad der EVC aan leden en bestuurders om aan de voorbereiding van het Congres de grootst mogelijke aandacht te besteden, krachtige ondersteuning verdient.
De verwezenlijking van de gestelde taken vervat in de discussie grondslag, afgedrukt in W.N. van 4 October, eist voortdurende opvoering der activiteit en krachtige versterking van de bedrijfsbonden.
De Bondsraad besloot daarom hun Hoofdbestuur op te dragen alles in het werk te stellen opdat de discussie door de leden mogelijk gemaakt wordt en op juiste en critische wijze gevoerd wordt.
Dienovereenkomstig werd besloten dat de afvaardiging naar het Congres per federatie zal plaats vinden.
In de maand October komen alle federaties der BLZ volledig in vergadering bijeen. De federaties krijgen de verantwoording voor de te houden ledenvergaderingen en hebben tot taak in afdelingen de discussie te bevorderen.
Op de ledenvergaderingen worden de candidaat-afgevaardigden verkozen, waarna in November de federaties in conferentie bijeen komen, waar de definitieve afvaardiging verkozen wordt.
Tegelijkertijd hield de Bondsraad zich bezig met de versterking der organisatie.
Aanvaard werd het door het Hoofdbestuur ontworpen winterpropagandaplan.
Dit plan bestaat uit 3 punten, n.l.:

a. Een grootscheepse ledenwerfactie over de periode van 1 November tot 15 April a.s.
b. Per federatie worden deze winter tenminste 3 scholingsavonden georganiseerd.
c. Tijdens de ledenwerfcampagne worden feestelijke propaganda-avonden georganiseerd met medewerking van toneelverenigingen.

Om op het Derde EVC-Congres aan te tonen dat mogelijkheden voor ledenwinnen zeer zeker aanwezig zijn, besloot de Bondsraad aan het EVC-Congres 250 nieuwe leden aan te bieden.

H. v. d. MOLEN

Geen gratie voor Lages

De verontwaardiging over de door de regering verleende gratie aan de nazi-moordenaar Lages neemt nog met de dag toe. Als nationale uiting van deze verontwaardiging demonstreerden Zondag 12 October jl. vele tienduizenden uit alle delen van ons land in Amsterdam, daartoe opgeroepen door het „Comité van Protest tegen de gratieverlening aan Lages".

Dit comité, waarin zeer vele vooraanstaande personen uit alle lagen der bevolking zitting hebben genomen, riep bij monde van de heer Ed. Althoff de Nederlandse bevolking op, deel te nemen aan het Nationale Petitionnement, waarin de garantie verlangd wordt, dat Lages geen strafvermindering of strafverzachting zal krijgen.
In de Tweede Kamer heeft een langdurig debat over de gratieverlening van Lages plaats gehad, waarin de regering nogmaals de door haar genomen maatregel heeft verdedigd. Achter de vele woorden, die door vertegenwoordigers der regeringspartijen zijn gesproken, ligt de duidelijke bedoeling, de verontwaardiging van de bevolking op zijsporen te leiden en zodoende het nationale verzet tegen het genomen besluit in te dammen en daardoor deze aangelegenheid in het vergeetboek te doen geraken.

Het zal daarom noodzakelijk zijn, dat onze leden op massale wijze deel nemen aan de organisatie van het Nationale Petitionnement. Laat in de bedrijven handtekeningenlijsten circuleren waarop ieder, die uiting wil geven aan zijn verontwaardiging, kan tekenen en stuur deze lijsten met de meeste spoed aan de secretaris van het Nationale Comité, de heer C. J. v. d. Kraan, Legmeerstraat 1, Amsterdam-W.

Maak onze regering duidelijk, dat het Nederlandse volk geen genoegen neemt met vage uitspraken van regeringsfunctionarissen, doch dat zij een duidelijke verklaring op dit punt van haar verlangt.

Jonge leden en het congres

IN het vorige nummer van „Werkend Nederland" hebben we kunnen lezen, dat eind December van dit jaar het E.V.C.-congres zal plaats vinden. Dat is niet alleen voor de leden van de organisatie, maar voor de gehele Nederlandse arbeidersklasse een belangrijke gebeurtenis. Belangrijk in de allereerste plaats door de omstandigheden, waaronder dit congres wordt gehouden en in de tweede plaats, omdat hier ongetwijfeld besluiten zullen worden genomen, die van grote betekenis zullen zijn voor de strijd, die in toenemende en verscherpte mate zal plaats vinden.

IN het licht van de positie en de strijd van de jonge arbeiders gezien, zouden we het als volgt willen uitdrukken.

Het congres vindt plaats in een periode van grote werkloosheid, verscherping van de uitbuiting door het instellen of verder doorvoeren van jaag- en tariefsystemen; verergering van de woningnood en toename van het oorlogsgevaar.

Verschijnselen dus, die vaak en in het bijzonder de jonge arbeiders en arbeidsters treffen. Omdat het hier een congres van de EVC betreft, zullen hier de richtlijnen worden uitgestippeld, hoe we met het meeste succes en op de beste manier de strijd voor werk, woningen, welvaart en vrede moeten voeren. Een strijd dus, waarbij in het bijzonder de jonge mensen betrokken zullen zijn en die vooral om hun problemen gevoerd zal worden.

Vechten voor een betere toekomst voor jonge mensen, zonder jonge mensen is een onmogelijkheid. Dat moet dus voor ons betekenen, dat juist omdat het op dit congres om zulke belangrijke dingen voor de jonge arbeiders en arbeidsters gaat, zowel voor als op het congres, hun stem zal moeten klinken; liefst zo krachtig mogelijk.

„Alle leden worden opgewekt de ledenvergaderingen trouw te bezoeken, de sociale en economische problemen van de arbeidersklasse aan een grondige bespreking te onderwerpen en de stand van de EVC-activiteit en van de organisatie te beoordelen", zegt de Algemene Raad van onze organisatie in het begin van zijn resolutie.

De jonge leden dienen hieruit de conclusie te trekken, dat ze intensief en actief deel moeten nemen aan de voorbereiding van ons congres, door de ledenvergaderingen te bezoeken om daarop de problemen van de jonge arbeiders ter discussie te stellen en voorstellen tot het steeds beter voeren van hun strijd te doen. Maar ook door het in de voorbereiding verbeteren van de organisatie.

Naar binnen uit door het instellen van de jeugdbedrijfsgroepen en jeugdraden; naar buiten uit door het winnen van nieuwe, jonge leden. Dat kan. Vele jonge mensen lopen ongeorganiseerd rond en bij een goede campagne zullen we er velen kunnen inschrijven.

Aan de slag! Laat dat vooral voor ons gelden!

Van wie is deze pagina?

VAN de redactie van Werkend Nederland", kunt u zeggen, „die moet hem volschrijven over problemen van en over ons, jonge mensen."
Natuurlijk moeten die problemen op deze pagina worden behandeld, maar volgens onze mening doe je dat het beste met de jonge mensen zelf. We leggen aan onze jonge lezers het volgende voorstel voor:
Kunnen jullie ons niet eens meer schrijven over de toestanden in julie bedrijf of dorp. Zijn er geen onderwerpen, die volgens jullie mening door ons op deze plaats moeten worden behandeld? Welke critische aanmerkingen hebben jullie op het tot nu toe door ons geschrevene?
Accoord?
We gaan vol ongeduld op de post zitten wachten.
Geef eens voorbeelden hoe voor een of ander punt de strijd is gevoerd of wat volgens jullie mening de organisatie moet doen om de strijd voor de jonge mensen beter te kunnen voeren.
Op die manier geven we tevens het beste antwoord op de vraag boven dit artikeltje.

De weerklank van de WSR-oproep in de wereld

Uit de **Libanon** komt de boodschap, die verhaalt van intensieve voorbereidingen voor de Internationale conferentie.
Er is een nationaal comité ter Verdediging van de Rechten van de Jeugd opgericht, bestaande uit vertegenwoordigers van de vakorganisaties, vrouwen- en studentenorganisaties.
Jonge meisjes gaan op huisbezoek om de betekenis van de Oproep voor de Internationale Conferentie uiteen te zetten.
Er zijn grote meetings in voorbereiding van de terugkeer van Hissein Sigaar, Olympisch boksscheidsrechter, lid van het Internationale Initiatiefcomité.
Inmiddels heeft op 1 September in de Libanon een jongerenappèl plaatsgevonden. Hierop werd vastgesteld, dat een van de belangrijkste taken van de jeugd is om de eenheid in haar rijen tot stand te brengen en een sterk front te vormen van arbeiders, studenten, vrouwen en intellectuelen, ondanks enig verschil in godsdienstige en politieke overtuiging, vakbondslidmaatschap, voor de verdediging van haar rechten.
Ook op dit appèl werd de jeugd van Amsterdam begroet en ook het internationale initiatiefcomité.
In Syrië neemt de Beweging eveneens een grote vlucht, ondanks de terreurmaatregelen van de in dat land bestaande militaire dictators.

Voor jonge mensen

Wat is sectarisme?

EEN jong lid van de E.V.C. schreef ons een brief, waarin hij onder meer schreef: „In onze kranten, brochures en redevoeringen kom ik vaak het woord „sectarisme" tegen. Kunnen jullie mij eens precies schrijven, wat dat nu eigenlijk betekent?"
Dat willen wij en wij doen het op deze plaats, omdat het niet alleen voor onze jonge vriend, maar voor alle jonge leden een belangrijke vraag is.
Indien wij de vraag als een woordenboek beantwoorden, zouden wij kunnen zeggen, dat het betekent: de ingesteldheid om je of alleen of als groep af te zonderen van je omgeving. Met dit antwoord schieten wij wel iets, maar niet veel op. Het volgende stelt ons inziens de zaak duidelijker.

Onze vriend Jan is een actieve werker voor de E.V.C. en werkt met veel andere jonge mensen in een groot textielbedrijf in Twente. De directeur van dit bedrijf belegt onder andere om de zoveel weken een weekend voor zijn jonge arbeiders. Dat doet hij niet om ze in de eerste plaats een plezier te doen, maar om de jonge mensen hiermede tevreden te stellen en te verhinderen dat ze bijvoorbeeld om meer loon zullen vragen.
Wij waren een keertje bij Jan op bezoek en hij vertelde ons, dat er weer een weekend van het bedrijf zou plaats vinden.
„Nou, dan ga je zeker ook mee, hè?" was onze vraag.
„Ben je betoeterd!" vroeg Jan ons, „denk je dat ik daaraan mee doe?"
Dat antwoord duidt nu op sectarisme, waaraan Jan zich onbewust schuldig maakt, want wat is hiervan het gevolg? De andere jonge mensen gaan wel naar het weekend; in de eerste plaats natuurlijk, omdat ze er lol kunnen maken, maar Jan doet niet mee en zondert zich af. Ongetwijfeld zullen velen van zijn collega's hem een saaie knul gaan vinden, die nergens aan mee doet en vooral jonge mensen houden niet van saaie pieten en zijn ook niet bereid naar hem te luisteren als hij ernstige problemen heeft. Wij moeten ons niet afzonderen, maar meedoen als onze jonge makkers in het bedrijf aan sport doen of weekends bezoeken. Doen wij dat, zonderen wij ons niet af, maar blijven wij midden tussen hen in staan, dan zal onze invloed stijgen en zijn wij veel beter in staat om de jonge mensen voor hun werkelijke problemen, zoals loonsverhoging, vacantietoeslag, jaagsystemen enz. te interesseren en in strijd te brengen.
Tussen twee haakjes: Jan heeft het weekend bezocht en heeft zulke prima gesprekken met de anderen gehad, dat hij zeker ook weer op de volgende weekends present zal zijn.
Over het probleem sectarisme valt nog veel meer te zeggen en wij zullen in de volgende krant hierop nog verder ingaan.
Sturen jullie vragen of opmerkingen over dit probleem. Hiermede leveren wij een goede bijdrage tot oplossing van dit voor de arbeiders zo schadelijke verschijnsel.

Het atelier loopt in. Deze jonge meisjes moeten vaak in een hoog opgevoerd tempo hun werk verrichten. Ook zij zullen op de Nationale Conferentie hun stem moeten laten horen.

Bureau Rechtsbijstand meldt:

Vet drijft niet altijd boven

DEZE zegswijze sloeg precies op die landbouwer, die niet kon ontkennen, dat de landarbeider, die bij hem in dienst was geweest, recht had op vacantiebonnen ter waarde van ƒ 45.—. Hij zon op wraak en vond iets.

De tegendiensten die hij voor zijn arbeider had verricht om deze minder loon te kunnen geven dan waarop hij volgens regeling recht had, zou hij per dagvaardiging invorderen.

Onze landarbeider werd gesommeerd ƒ 219.40 te betalen, voor het gebruik van paarden en wagens en hooimachines, het dekken van een pink en het niet betalen van de halve bijdrage van de pensioenzegels.

De wraakzuchtige landbouwer, die dacht dat ook in dit geval vet toch altijd boven drijft, genoot bij de gedachte hoe die brutale arbeider, die zo maar zijn recht deed gelden, in de boot zou gaan.

Maar deze arbeider dacht anders: zolang er een EVC is weet ik, dat mijn rechten verdedigd zullen worden.

Het Bureau voor Rechtsbijstand onderzocht de zaak en stelde een tegenvordering in voor te weinig ontvangen loon. De overeenkomst, die in strijd met de bindende regeling was tot stand gekomen, hield in, dat de arbeider ƒ 35.— per week netto zou ontvangen plus vacantiebon, plus de tegendiensten als boven genoemd. Volgens de loonregeling had de arbeider echter met inbegrip van de overuren ƒ 59.44 netto per week moeten verdienen, zodat hij ruim ƒ 400.— te weinig loon had ontvangen.

Daar onze arbeider getuigen had opgegeven, die practisch niets konden verklaren, dreigden wij te falen in het brengen van vereiste bewijzen, zodat op een voorstel van de Kantonrechter tot schikking werd ingegaan. De kwestie werd geregeld. Onze arbeider ontving ƒ 110.— in handen, terwijl de landbouwer ƒ 35.— bij moest dragen in onze kosten.

Het is altijd noodzakelijk om bij een geschil er voor te zorgen, dat getuigen worden opgegeven, die voldoende met de zaak op de hoogte zijn. Had onze arbeider dit ook gedaan, dan had hij naar alle waarschijnlijkheid een belangrijk hogere loonsom in handen gekregen.

Leden van de S.U.-delegatie spreken

ARNHEM, 23 October: Zaal HOVI, Hommelseweg, aanvang 7.45 u. Toegang 25 cent.

HAARLEM, 22 October: Tuinzaal Concertgebouw, aanvang 8 uur. Toegang 25 cent. Met medewerking van Jeugdorkest.

KOOG-ZAANDIJK, 24 October: Biosc. „Oenen". Aanv. 8 uur. Toegang 25 cent. Vertoning kleurenfilm „1 Mei".

KRIMPEN a. d. IJSSEL, 13 November: Kleine zaal Verenigingsgebouw. Aanvang 7.30 uur.

IJMUIDEN, 6 November: Flora, Zeeweg 113, IJmuiden-O. Aanvang 8 uur. Toegang 25 ct.

LEIDEN, 5 November: De Burcht, Aanvang 8 uur.

Vergadering

Wachtgeld- en Werkloosheidswet

GOUDA, 24 October: Zaal Kunstmin, Boelekade, aanvang 8 uur. Toegang 25 cent, werklozen 10 cent.

Propaganda-feestochtend van ABT en ANBZ

Naar wij vernemen, beleggen de besturen van de ABT en de ANBZ op Zondag 9 November a.s. een **Propaganda-feestochtend** in theater Tuschinsky in Amsterdam. De organisatoren hebben op de

prachtige Poolse speelfilm „DE SCHAT"

beslag weten te leggen, terwijl verder De Hodlars (accordeon ensemble), Diana en Duranti (xylophoon) en Rob van Reijn (pantomime) hun medewerking zullen verlenen om deze ochtend te doen welslagen. In de pauze zal nog een verloting met vele waardevolle prijzen worden gehouden.

In verband met de te verwachten grote belangstelling raden wij onze leden aan, nu reeds kaarten te bestellen voor deze ochtend. Bestellingen kunnen telefonisch worden opgegeven bij de ANBZ, tel. 56657 en bij de ABT, tel. 99503.

Haagse metaalarbeiders opgelet!

De Metaal houdt voortaan iedere Maandagavond van 7.30—9 uur een adviesavond voor metaalarbeiders.

Iedere metaalarbeider, georganiseerd in andere bonden en ongeorganiseerd, kan hier advies inwinnen in alle de Metaal betreffende gevallen.

De adviesavond vindt plaats in de Koningstraat 42.

HET AFDELINGSBESTUUR

Adviesbureau's

De toeloop aan onze adviesbureau's in het gehele land neemt met de dag toe. Dank zij de vele, door deze bureau's behaalde resultaten, stellen ook anders georganiseerde en ongeorganiseerde kameraden steeds meer vertrouwen in onze EVC. Dank zij de serieuze en nauwgezette behandeling van hun belangen door onze bureau's voor rechtsbijstand en advies werd een eerste contact tussen ons verbond en grote groepen arbeiders gelegd. Een contact, dat door opklarend werken van onze leden belangrijk verdiept kan worden, waardoor een belangrijke voorwaarde gelegd wordt voor de eenheid van de arbeiders in de bedrijven.

In verschillende plaatsen, waar tot nu toe door onze bond nog geen adviesbureau's werden ingericht, wordt steeds meer de behoefte gevoeld om met dit zeer belangrijke werk te beginnen en wij ontvangen regelmatig uit het gehele land het verzoek om onze leden bekend te maken met de openstelling van nieuwe bureau's en opgaven van adviesuren, een verzoek waaraan wij natuurlijk gaarne voldoen.

In geval van moeilijkheden met de Werkloosheidswet, sociale verzekeringswetten, bij arbeidsrechtelijke geschillen, ontslagkwesties e.d. kan men zich tot onderstaande adressen richten:

Blijham. Hier is een speciale commissie samengesteld voor kwesties die betrekking hebben op de Werkloosheidswet.
Voor advies kan men zich wenden tot G. Wolters, Bouwstraat 1.

Scheemda. Spreekuur iedere Vrijdagavond van 7—8 uur bij M. J. Siemons, Hoetslaan 13, Heiligerlee.

Afdelingsnieuws

DEN HAAG

Op 6 October j.l. werd door onze afdeling een verslagvergadering georganiseerd, waar leden van de arbeidersdelegatie, die in 1952 de Sowjet-Unie bezochten, van hun ervaringen vertelden.

De grote zaal van „Amicitia" was tot de laatste plaats bezet, toen Haringa het woord nam. In een geestdriftig betoog schetste hij de toestanden, zoals hij die had aangetroffen op het gebied van de woningbouw en in de fabrieken. Speciale aandacht wijdde hij aan zijn bezoek aan de stad Minsk, die in de oorlog totaal verwoest werd en die thans geen enkel spoor meer toont van deze ellende, doch reeds geheel — en schoner dan voorheen — is herbouwd.

Kam. Vos beschreef de maatregelen, die in de Sowjet-Unie in de bedrijven worden getroffen om het aantal bedrijfsongevallen tot het minimale te beperken. Verder gaf hij een boeiend relaas van zijn bezoek aan het nieuwe Paleis der Wetenschap in Moskou en aan de Ondergrondse, met zijn 39 stations.

Na de pauze werd druk gebruik gemaakt van de gelegenheid tot het stellen van vragen en kam. Vos beantwoordde op duidelijke wijze en naar ieders genoegen. Een goed geslaagde vergadering, die zeer zeker op de vele nieuwe gezichten, die wij opmerkten, een diepe indruk zal hebben gema.akt.

LOCHEM

Op 6 October spraken in „De Toekomst" enige leden van een delegatie die de Sowjet-Unie hadden bezocht. Nadat de voorzitter van de Plaatselijke Centrale de vergadering geopend had, gaf hij het woord aan de eerste spreekster van die avond, Mevr. Marjot v. Don. Zij had het speciaal over de gelijkschakeling van de vrouw in de Sowjet-Unie, de zorg voor moeder en kind en het onderwijs. Daar spreekster zelf katholiek is, had ze juist een onderzoek ingesteld naar de zo in het Westen als argument gebruikte „geloofsvervolging". Zij had echter niets van dien aard kunnen ontdekken, integendeel, het geloof wordt in de Sowjet-Unie zuiverder beleden als in West-Europa, omdat het geloof en de politiek volkomen van elkaar zijn gescheiden.

De volgende spreker, Hesterman, sprak over het hoge technische peil van de industrie en over de sociale voorzieningen van de arbeiders. Verder sprak hij over het culturele leven van de arbeiders en de zorg, die aan de werkers wordt besteed. Ook sprak hij over de grote bouwwerken, die op het ogenblik in uitvoering zijn. Deze werken des vredes, zoals hij ze noemde, zullen grote woestijnen vruchtbaar maken en de voorwaarde scheppen voor een ongekend hoog welvaartspeil in de Sowjet-Unie. Uitvoerig besprak hij ook de enorme vredeswil, die er van elke Sowjet-burger uitgaat.

De na de pauze gestelde vragen werden allen naar genoegen beantwoord. Een leerzame avond voor de bezoekers, waaronder vele Unieleden en ongeorganiseerden waren.

ZAANDAM

Op 30 November a.s. organiseert de plaatselijke centrale een Propagandafeestavond in „Ons Huis" te Zaandam. Er wordt een zeer uitgebreid programma gegeven, waaraan o.a. medewerken Sijmen, een Russische dansgroep, een telephaat, een declamatrice, terwijl verder enige schetsjes zullen worden opgevoerd. Met verschillende artisten wordt nog onderhandeld om het programma zo gevarieerd mogelijk te maken. Wij zijn er in geslaagd Berend Blokzijl bereid te vinden deze avond als spreker aanwezig te zijn.

Een gezellig bal zal deze feestavond besluiten. Nadere mededelingen volgen nog, doch houdt U reeds nu deze avond vrij!

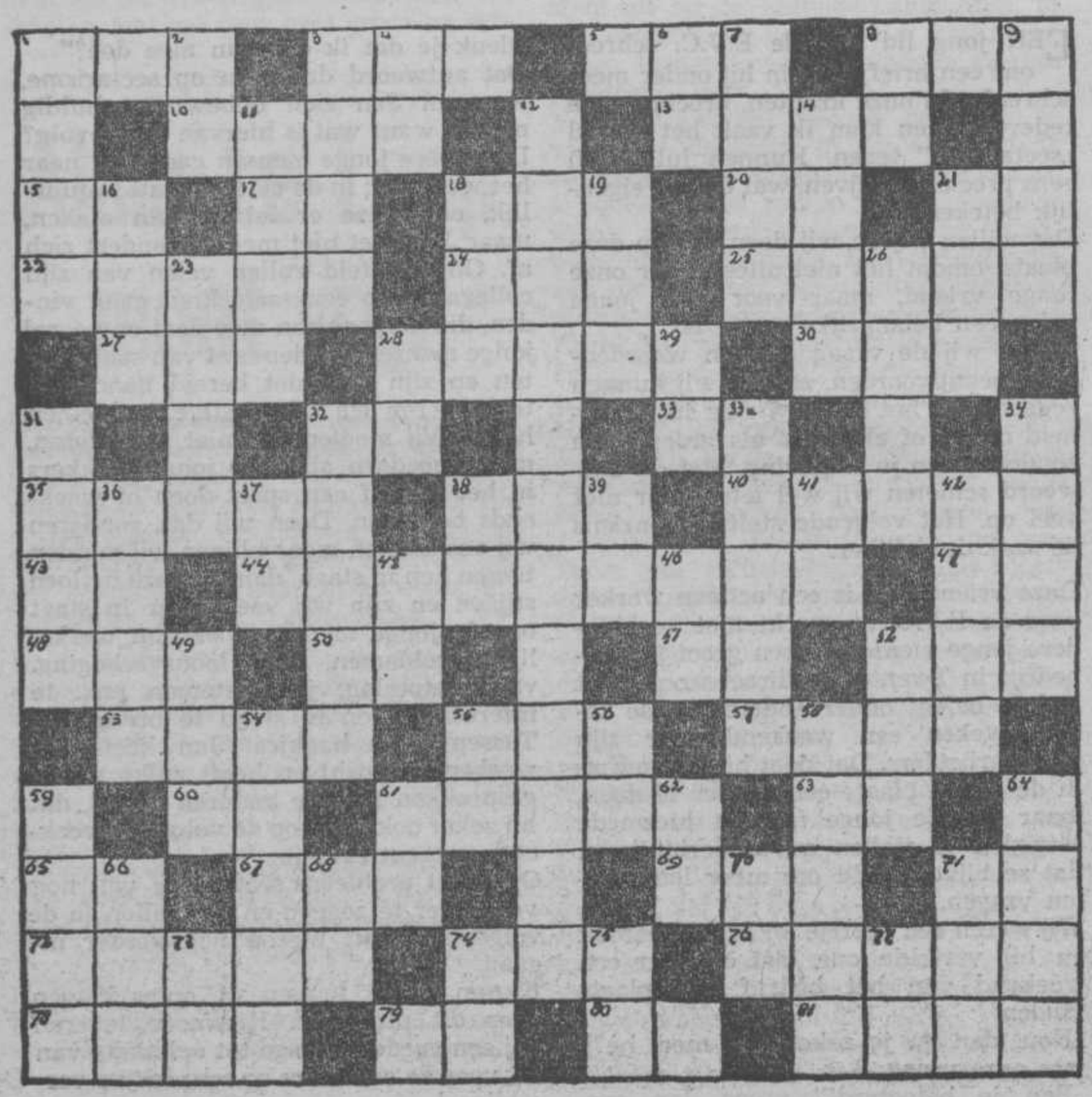

Ons kruiswoordraadsel

Horizontaal

1. plaats in Gelderland; 3. Engels Vakverbond; 5. Frans Vakverbond; 8. meisjesnaam; 10. deel van een dierenvacht; 13. fietsgereedschap; 15. voorzetsel; 17. namelijk (afk.); 18. scherp voorwerp; 20. 7de en 9de letter van het alphabet; 21. pers. voornaamwoord; 22. strijd; 24. plaats (Duits); 25. zie 22 hor.; 27. landafscheiding; 28. lekkernij; 30. lichaamsdeel; 32. slee; 33. muzieknoot; 35. hoofdader; 38. stekje; 40. delen van een huis; 43. bijwoord; 44. beroep; 47. pluimveeproduct; 48. kleefachtige substantie; 50. titel; 51. de onbekende; 52. benauwd; 53. rij; 55. fascistische bedrijfswet; 57. vogel; 60. deel van een mast; 61. gevaarte; 63. motorrennen; 65. uitroep; 67. overkoepeling; 69. tweehoevig dier; 71. 9de en 5de letter van het alphabet; 72. Zuidamerikaans gebergte; 74. plaats in Gelderland; 76. hoogste goed der mensheid; 78. landelijke weg; 79. zie 43 hor.; 80. muzieknoot; 81. futloos.

Verticaal

1. vuurspuwende berg; 2. eerstvolgende (afk.); 3. draadverbinding; 4. stad in de oudheid; 6. 7de en 16de letter van het alphabet; 7. ambtskleed; 8. waterstand; 9. Schotse volksdans; 11. onbepaald telwoord; 12. is „Werkend Nederland"; 14. mineraal; 16. uitroep; 18. familielid; 19. staan (geb. wijs); 21. jongensnaam; 23. product van kolen; 26. vervoermiddel; 28. Gemeente Reiniging (afk.); 29. afstandsmaat; 31. eten; 32. planeet; 33a. meisjesnaam; 34. zie 11 vert.; 36. zuidvrucht; 37. ten bate (afk.); 38. voegwoord; 39. te weten (afk.); 41. zie 32 hor.; 42. pluimvee; 45. zie 41 vert.; 46. zie 38 vert.; 49. vrede (Russisch); 52. zie 38 hor.; 54. soort stof; 55. rivier in Italië; 56. dubbele klinker; 58. gasten; 59. zak; 61. verzetsorganisatie; 62. de oudste; 64. lang stuk; 66. meisjesnaam; 68. kolenresten; 70. eerstvolgende (afk.); 71. meisjesnaam.

De oplossing

De oplossing van het kruiswoordraadsel uit Werkend Nederland van 20 September (nr 10) luidt:

Horizontaal: 1. SOBSI, 7. April, 11. PS, 12. me, 13. oma, 15. ai, 16. NO, 17. arbeiders, 20. taak, 23. apen, 26. fa, 27. mandaat, 29. l.l., 31. raat, 33. nota, 36. Pedro, 38. Ans, 40. Longa, 42. pe, 43. basis, 45. ar, 46. ANP, 48. Eli, 49. ontsnapping, 55. aal, 56. UNO, 57. negen, 58. onderdrukte, 62. te, 64. Iris, 66. iitt, 67. TT, 68. las, 69. kerel, 70. ode.

Verticaal: 1. spat, 2. os, 3. smak, 4. Ier, 5. moe, 6. bad, 7. aar, 8. Pisa, 9. in, 10. loon, 14. middenstand, 18. baat, 19. elan, 21. af, 22. aard, 24. plan, 25. el, 27. Mao, 28. tol, 30. apparaat, 32. ark, 34. tor, 35. marionet, 37. een, 38. aa, 39. si, 41. gal, 43. bos, 44. sap, 47. polo, 48. egge, 50. TDDR (door wegvalling van een cijfer in de opgave is elke tweede letter goedgekeurd), 51. nurse, 52. porie, 53. inkt, 54. netto, 59. nis, 60. eik, 61. uil, 63. el, 67. te.

De winnaar

Uit de zeer vele goede oplossingen, die wij binnen kregen en waaruit blijkt, dat het aantal deelnemers steeds groter wordt, kwam na loting als winnaar uit de bus

B. J. Lijnema te Huizinga (Gr.)

die nu in het bezit komt van het boek „Spionnagegeval Aalan Baird", dat inmiddels naar hem werd afgezonden.

Voor de nieuwe puzzle stellen wij beschikbaar „Dauwdroppels op Haiti".

Om mee te dingen naar dit boek moet Uw oplossing uiterlijk 8 November a.s. in ons bezit zijn.